

vinke til Fremvækst af det sociale og aandelige Liv. Den har ingen Andel i Jærnbaner og Dampskibsforbindelser; de forskellige Tilskud til Jordbrug og slikt har meget ringe Betydning for denne Ø, hvis Befolkning ernærer sig ved Fiskeri og Skibsfart. Og det er denne Befolkning, der i den senere Tid næsten har været ene om at bringe det danske Handelsflag over Havene i de øversøiske Farvande. Siden Handelen i de øversøiske Egne gik tabt ved Slesvigs Fraskillelse, blev der med faa Undtagelser egentlig kun Skibene fra Fanø tilbage til at vise vort Flag omkring i Verden. Det er en gammel Søfartsbefolkning, det er konservative Mænd, en Befolkning, som elsker sin lille Ø og sine nationale Særegenheder, Ejendommeligheder, og der er ingen Grund til, at vi skulde gaa hen for en Ubetydeligheds Skyld at krænke den i sine Følelser. Dens Følelser gaa netop i Retning af, at den saa vidt muligt værner om sine Ejendommeligheder, værner om, hvad den har haft som særegent for sig selv, og dertil hører blandt andet ogsaa det at have sin særegen Jurisdiktion, saa at sige, sit eget lille Rige dernede. Det forekommer mig, at naar en Befolkning sætter Pris paa at gøre sit mest mulige for at bevare det smukke i Sæder, i Skikke, i Sædvaner, som den gør, at man da ogsaa bør imødekomme dens Ønsker i saa Henseende. Der er nok til at ødelægge, hvad der er tilbage af Fortidens Levninger og Erindringer. Vi værne om Bygninger og andre Erindringer fra Fortiden, hvorfor saa ikke ogsaa værne om de Skikke og Ejendommeligheder i Levevis, i Klædedragt og lignende, som ere nedarvede, og som Befolkningen selv gør sit mest mulige for at bevare! I det Øjeblik, vi henvise denne Befolkning til Esbjerg, ville vi mere, end den ønsker, tvinge den til at søge til Fastlandet og de dermed følgende ny Skikke og ny Moder. Jeg tror derfor, at vi ikke alene af Retfærdighedshensyn, men ogsaa af Agtelse for Fanøboernes Ejendommeligheder og Agtelse for deres Kærlighed til det nedarvede, bør imødekomme den paa dette Punkt, og haaber derfor, at Tinget vil yde sin Medvirkning til at faa dette lille Lovforslag gennemført.

Svend Høgsbro: Ingen vil sikkert miskende de Grunde, der have ledet den ærede sidste Taler som Folketingsmand for Esbjerg og Fanø til at tilraade Fremme af det foreliggende Forslag; men jeg tænker rigtignok, at alle vi andre, der ikke have denne Grund til at indtage en Særstilling

i denne Sag, ville være enige om at gaa den modsatte Vej af den, det ærede Medlem tilraadede. Jeg skønner nemlig ikke, at der i det foreliggende er nogen som helst Grund til at fravige det Standpunkt, som vi indtog, da vi for ikke et Aar siden vedtog den Bestemmelse i den gældende Lov af 19de Marts 1898, som nu foreslaas ophævet. Jeg kan ikke tro andet, end at man fra dette Tings Flertals Side vil betragte denne Sag som dermed afgjort, og jeg kan ikke tilbageholde min Forundring over, at den højtærede Minister har ment at kunne paatage sig Ansvaret for at udsætte Opfyldelsen af de Pligter, som ifølge den gældende Lovs Bestemmelse paahvilede ham, og indbyde os til en Forhandling om dette Spørgsmaal, som dog vel de fleste maa sige sig selv er temmelig ørkesløs. Maa jeg hertil kun føje den Bemærkning, at naar den ærede sidste Taler i Overensstemmelse med, hvad der allerede er sket i Bemærkningerne til Lovforslaget, henviste til den Maade, hvorpaa Embedet i Kjøbenhavns Amts søndre Birk i sin Tid blev delt, er det jo noget, vi kende saa godt; det er det, man altid paaberaaber sig, naar der er Tale om Oprettelse af ny Embeder her i Landet (Afbrydelse af *Justitsministeren*) eller Deling af gamle Embeder eller Opretholdelse af dem, der ere besluttede nedlagte, eller hvorledes nu den højtærede Minister, der afbryder mig, vil have det udtrykt. Det kende vi saa godt, men denne Henvisning gælder ikke over for dem, der kende Grundene til, at denne Lov blev vedtagen.

Justitsministeren (Rump): Af den sidste ærede Talers korte Udtalelser, som lode, som om han talte paa hele Tingets Vegne, har jeg faaet Indtrykket af, at dette Lovforslag ikke har Udsigt til at blive gennemført, maaske ikke en Gang til at blive prøvet i et Udvalg. Jeg skal ikke trætte Tinget med en lang Udvikling; jeg har ledsaget Lovforslaget med omstændelige Argumenter for det efter min Formening fornuftige i at genoptage Spørgsmaalet paa ny og at forandre den Beslutning, som en Gang er bleven taget; disse Betragtninger have vel ogsaa Krav paa at blive nærmere undersøgte. Det ærede Medlem udtalte, at han ikke kunde tilbageholde sin Forundring over, at jeg har villet fremsætte dette Forslag, og saa vidt jeg hørte, lod han endogsaa falde en Ytring om, at jeg havde tilsidesat min Pligt med Hensyn til at foretage, hvad der ifølge den i Fjor vedtagne Lov paahvilede mig. Denne